

Com el seu pare

“A ca teva xerra com vulguis, però a s’escola se xerra s’Español”. En Tomeu xiuxiueja davant del mirall de casa allò que li ha dit el seu mestre pel matí a cau d’orella, provant d’imitar aquell aire amenaçador de Don Gregorio quan s’enfada. Com a bon fill de república en plena postguerra, en Tomeu sap molt bé que el mallorquí que parlaven abans a casa, a l’escola i al carrer ha esdevingut una mena de fugitiu perseguit, si fa no fa, com el seu pare.

El mirall li torna una imatge de nen esquifit, ben poca cosa a simple vista. Però, quan s’acosta fins a pocs centímetres del vidre, vora aquell forat minúscul on la llum no es reflecteix, se li encén una espurna a la mirada. Amb veu baixa, passa revista als esdeveniments del dia fent servir la llengua prohibida, la que s’amaga i sobreviu en aquell racó de la casa, si fa no fa, com el seu pare.

Travessant l’espill li arriben expressions de consol, però també d’aprenentatge enriquidor. Les paraules que s’alliberen van teixint el llaç que els uneix. Com cada vespre, besa suaument el mirall i s’acomia amb la mateixa pregunta: “Quan podràs sortir?”. I es fica al llit sense resposta. Si fa no fa, com el seu pare.

Joan Ayarte Garcías, Barcelona
1r premi

ORGANITZA:

HI COL-LABORA:

